

Sygn. akt II KO 59/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie zażalenia **H.G. i K.G.** na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn PR Ds (...) o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2017 r. wniosku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt VI Kp (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie, na podstawie art. 37 k.p.k., sprawy o sygn. akt VI Kp 328/17, do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. We wniosku zaakcentowano, iż przedmiotowe postępowanie dotyczy sędziów również Sądu Rejonowego w Ł. , tj. D.S. i E.J.G., którym H.G. i K.G. zarzucają popełnienie przestępstw z art. 231 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 239 k.k., a więc może powstać uzasadnione przekonanie w odbiorze społecznym o braku możliwości bezstronnego rozpoznania tej sprawy przez właściwy miejscowo Sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przytoczone we wniosku argumenty nie wskazują, aby w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki uzasadniające przekazanie sprawy innemu

równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Oczywiście zgodzić należy się z twierdzeniem, iż zarówno zachwianie swobody orzekania jak i obawa o rozpoznanie sprawy w sposób obiektywny są czynnikami uzasadniającymi skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k., tym niemniej ciężar wykazania realności ich występowania zawsze spoczywa na wnioskującym sędzie. Tymczasem wnioskujący Sąd Rejonowy nie sprostął temu zadaniu.

Podkreślić bowiem należy, iż przedmiotowe postępowanie dotyczy rozpoznania zażalenia na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt sygn. PR Ds (...), o odmowie wszczęcia śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w sprawie, stawianych przez H.G. i K.G. zarzutów, przekroczenia uprawnień przez sędziów Sądu Rejonowego w Ł.: D.S. w związku z wydaniem postanowienia w sprawie o sygn. akt IV Kp (...) oraz E.J.G. w związku z wydaniem postanowienia w sprawie o sygn. akt IV Kp (...). Oznacza to, że w toku czynności podejmowanych przez prokuratora *in rem* nie doszło do przedstawienia komukolwiek zarzutów. W związku z powyższym nie będzie tu mieć miejsca ocena realizacji obowiązków służbowych przez tych sędziów, a jedynie ocena prawidłowości procedowania przez prokuratora, który odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie. Postępowanie zażaleniowe nie będzie więc dotyczyć ani konkretnych osób ani też kwestii odpowiedzialności osób wskazanych w zawiadomieniu przez H. i K.G.. Sąd Najwyższy wielokrotnie natomiast już w swoich orzeczeniach wskazywał, że sam fakt, że postępowanie dotyczy sędziego sądu właściwego do rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, nie oznacza automatycznie, że zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 37 k.p.k. (por. postanowienia: z dnia 7 listopada 1995 r., II KO 51/95, OSNKW 1996, z. 1-2, poz. 6; z dnia 21 października 2010 r., III KO 91/10, LEX nr 610175; z dnia 17 grudnia 2010 r., V KO 98/10, nie publikowane).

Wskazując na niezasadność wniosku nie można pominąć również tego, że postanowieniem z dnia 4 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Ł. odmówił wyłączenia szeregu sędziów tegoż Sądu od udziału w sprawie, w tym sędzi będącej przewodniczącą składu Sądu występującego obecnie z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

as